

Príbehy vo vzdelávaní

Vo vzdelávaní storytelling (rozprávanie príbehov) slúži ako základ pre kreatívne premýšľanie o danej téme. Vždy záleží na tom, komu chcete daný príbeh rozprávať a kam tým vlastne smerujete, čo je cieľom.

Podľa typov príbehov delíme podľa nórskej školy storytellingu na:

- autorské príbehy – vytvorené na základe postavy, prostredia alebo relaxácie (metóda stavby príbehu v relaxácii sa tvorí podľa piatich dramatických bodov Gustava Freytag)
- osobné príbehy – založené na základe spomienok alebo snov
- už napísané príbehy – príbehy už hotové, od mýtov a rozprávok cez ďalšie žánre až po príbehy románové či filmové

PRÍBEH: Balíček keksov

Istá slečna čakala na letisku na lietadlo. Keďže mal jej let meškanie, rozhodla sa, že si na skrátenie času kúpi nejakú knihu. Ku knihe si kúpila aj balíček keksov, pohodlne sa usadila a začala čítať.

Na vedľajšie sedadlo si po chvíli prisadol neznámy muž, otvoril si časopis a začítal sa doň. Keď si ona vzala z balíčka prvý keks, muž si na jej veľké prekvapenie bez jediného slova tiež zobral jeden. Cítila sa pobúrená týmto chovaním, ale nepovedala nič, mysliac si: “To je ale drzáň!”

Zakaždým, keď si ona vzala keks, muž urobil to isté. Štvalo ju to čím ďalej tým viac, ale nechcela robiť scény.

Keď už zostával len jediný keks, pomyslela si: “Hádam sa neopováži..?” A muž s úsmevom vzal posledný keks, rozlomil ho na polovicu a jednu jej podal.

Tak to už bolo príliš. Nazlostená zavrela knihu, zobrala si veci a odišla do nástupnej haly. Keď sa konečne usadila v lietadle a otvorila svoju tašku, aby si vybrala knihu a pokračovala v čítaní, s obrovským prekvapením objavila balíček s keksami. Zavretý a nedotknutý!

Tak veľmi sa zahanbila... Úplne zabudla, že si svoj balíček s keksami nechala v taške! Nechápala, ako sa mohla tak zmýliť...

Ten muž na letisku sa s ňou podelil s keksami bez problémov, bez námietok, bez akéhokoľvek vysvetľovania... pričom ona si rozčúlene myslela, že jej drzo berie kekсы; a teraz už nemá žiadnu možnosť, aby mu to vysvetlila, alebo sa mu aspoň ospravedlnila.

V živote človeka sú veci, ktoré sa už nedajú vrátiť. Kameň, keď sme ho už hodili; slovo, keď sme ho vyslovili; príležitosť, keď sme ju prepásli; čas, keď už uplynul. Stojí to vôbec za to, aby sme zatemnili svojho ducha hnevom kvôli banalitám, ako je napríklad pár keksov? Ako často vo svojej domýšľavosti odsudzujeme iných za veci, ktoré sme im neprávom pripísali..?